

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **J. N.**, zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2019, č. j. MF-12471/2018/1603-8/2088, sp. zn. MF-12471/2018/16-2088, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2019, č. j. 11 Af 25/2019 – 65,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 12. 7. 2016 uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění účinném do dne 30. 6. 2017. Protiprávního jednání se žalobce dopustil tím, že dne 3. 2. 2016 jako řidič taxislužby účtoval za

poskytnutí taxislužby v čase od 23:08 hodin do 23:19 hod. na trase Pražská (Holešovická) tržnice, Showpark, Praha 7 - Havelská 25, Hooters, Praha 1, vzdálenost 4,9 kilometru, částku 400 Kč, přestože byl oprávněn účtovat pouze v maximální výši 190 Kč. Za uvedené jednání správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 50.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalovaný k odvolání žalobce toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnutím ze dne 17. 8. 2017 zrušil a vrátil mu věc k novému projednání.

[2] Dne 16. 2. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. MHMP 251972/2018, kterým žalobce opět shledal vinným ze stejného přestupku a uložil mu rovněž pokutu ve výši 50 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[3] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl.

[4] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou městský soud neshledal důvodnou a zamítl ji. Městský soud mimo jiné nepřisvědčil žalobní námitce spočívající v tom, že žalovaný žalobci k jeho žádosti dle § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neposkytl informace o tom, které úřední osoby budou rozhodovat o jeho odvolání. Žalobce měl možnost kdykoliv v průběhu správního řízení nahlédnout do spisu a se jmény oprávněných úředních osob se seznámit. Dne 5. 3. 2019 byl žalobce vyzván k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, čímž byl nepřímě informován, že oprávněnou úřední osobou je ve věci rozhodnutí o odvolání JUDr. T. R. Žalobce tak měl až do vydání rozhodnutí dostatečný časový prostor pro namítnutí její podjatosti. Soud nepovažoval za důvodnou ani žalobní námitku týkající se vady výroku napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval žalobce v tom, že mu žalovaný ve výroku uložil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč do patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí. Na rozdíl od žalobce soud neměl pochyb o tom, že výrokem napadeného rozhodnutí nebyla žalobci uložena nová či další povinnost uhradit náklady řízení, ale jedná se o tutéž částku nákladů řízení, která je uvedena již ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. To je zřejmé i ze skutečnosti, že žalovaný zde výslovně odkázal na číslo účtu správního orgánu I. stupně. Soud nesouhlasil s žalobcem ani v tom, že by popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl neurčitý, nesrozumitelný a nejasný z důvodu, že v něm správní orgán použil pojem „účtovat“.

II. Kasační stížnost

[5] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] První část kasační argumentace se týká neposkytnutí informace o oprávněných úředních osobách a související námitky podjatosti.

[7] Stěžovatel v žalobě uplatnil námitku podjatosti oprávněné úřední osoby JUDr. T. R. Současně poukázal na podobnost s věcí řešenou Krajským soudem v Brně v rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 30 A 197/2016 – 34, v replice pak upozornil na usnesení Ústavního

soudu ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. II. ÚS 1576/15. S touto judikaturou se však městský soud nijak nevypořádal (v rozporu s nálezem ÚS ze dne 7. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 682/15), čímž zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností. Z odkazované rozhodovací praxe vyplývá, že o podstatnou vadu řízení se jedná tehdy, pokud nastanou současně dvě skutečnosti: (i) žalobci nebyla sdělena informace o tom, kdo bude o odvolání rozhodovat, a současně, (ii) žalobce v žalobě vznesl námitku podjatosti a konkrétně uvedl, z jakých důvodů tak činí. Tyto dvě skutečnosti nastaly i v případě stěžovatele. Městský soud nesprávně argumentoval tím, že stěžovatel měl možnost kdykoliv v průběhu správního řízení nahlédnout do spisového materiálu a se jmény oprávněných úředních osob se tak seznámit. Tuto možnost měli totiž účastníci řízení rovněž v odkazovaných případech, přesto soud dovodil, že se jednalo o podstatnou vadu řízení. Podle stěžovatele nelze po účastnících řízení chtít, aby napravovali nesprávný úřední postup spočívající v tom, že správní orgán nereaguje na žádost dle § 15 odst. 4 správního řádu, a nahlíželi do spisu, přestože si o informaci o oprávněné úřední osobě v souladu se zákonem požádali a mají právo tuto informaci obdržet nejpozději do 30 dnů.

[8] Stěžovateli sice byla zaslána výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, pod kterou byla podepsána JUDr. T. R., ředitelka odboru, nijak z ní však nevyplývalo, že by právě tato osoba měla být oprávněnou úřední osobou, která bude o jeho odvolání rozhodovat. Je totiž obvyklé, že ve věci je více oprávněných úředních osob, kdy některé např. činí pouze procesní úkony a jiné připravují rozhodnutí a jiné jej podepisují. V dokumentu byla navíc uvedena i další osoba - Mgr. T. N. jako „Zpracovatel“. Tím spíše měla být v dokumentu výslovně označena oprávněná úřední osoba, neboť z dokumentu vyplývá, že na věci spolupracovaly minimálně dvě osoby.

[9] Pokud tedy stěžovatel v dané situaci v žalobě uplatnil námitku podjatosti, měl městský soud správní rozhodnutí zrušit, aby námitku podjatosti mohl vyřídit představený osoby, vůči níž námitka směřuje. Soud naopak nebyl oprávněn posuzovat důvodnost námítky.

[10] Druhá část kasační argumentace směřuje proti vadám výroků rozhodnutí správních orgánů.

[11] Stěžovatel nejprve namítl, že žalovaný mu ve výroku napadeného rozhodnutí uložil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč ve lhůtě 15 dnů, přestože v odvolacím řízení nelze účastníkovi řízení náhradu nákladů uložit. Z výroku rozhodnutí nelze nijak dovodit, že se jedná o tutéž částku náhrady nákladů, která je uvedena již ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jak ryze účelově uzavřel městský soud. Výrok je autoritativní částí rozhodnutí, která je způsobilá založit osobám označeným ve výroku práva a povinnosti. Zároveň výrok nemůže umožňovat dva různé výklady, ale musí být zcela jednoznačný. Je tedy sice možné, že nebylo záměrem žalovaného uložit žalobci znovu povinnost uhradit náklady řízení, přesto tak žalovaný učinil. Z toho, že odkázal na číslo účtu správního orgánu I. stupně neplyne, že by tato část výroku jeho rozhodnutí nebyla pro stěžovatele závazná. Nelze ani souhlasit s městským soudem, že žalovaný pouze opravil lhůtu splatnosti. Ta totiž byla stanovena jako 15 dnů již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a žádnou opravu tak nevyžadovala. Výrok rozhodnutí o odvolání má obsahovat pouze informace o tom, jak bylo rozhodnuto o odvolání, nikoliv upozorňovat

účastníka řízení na to, že mu správní orgán I. stupně uložil povinnost uhradit náklady řízení. Napadenou část výroku navíc žalovaný nevysvětlil ani v odůvodnění rozhodnutí. Je tak nutno uzavřít, že stěžovateli byla výrokem rozhodnutí žalovaného neprávem znovu uložena povinnost nahradit náklady řízení.

[12] Dále stěžovatel upozornil na nepřesný a zavádějící popis skutku ve výroku rozhodnutí – stěžovateli je kladeno za vinu, že „účtoval“ vyšší částku, než jakou podle nařízení hl. m. Prahy mohl, což však nekoresponduje se zvolenou skutkovou podstatou dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách. Ta nepostihuje situace, kdy prodejce požaduje (účtuje) vyšší než dovolenou cenu [na tuto situaci dopadá samostatná skutková podstata dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách], ale situace, v nichž dojde k realizaci obchodu, a tedy prodejce vyšší, než dovolenou cenu obdrží. Městský soud však této námitce patrně neporozuměl, neboť k ní uvedl jen naprosto nelogické úvahy, jako že „účtovat“ znamená „požadovat určitou částku buď slovně, nebo jiným způsobem“. Tento argument by dle stěžovatele znamenal, že žalobní námitka je důvodná. Jestliže je totiž ve výroku uvedeno, že stěžovatel „účtoval“ (tedy požadoval) určitou částku, nemohlo dojít k naplnění dané skutkové podstaty, která vyžaduje i to, aby ji obdržel a přijal. Ani podle městského soudu tak z popisu skutku nevyplývá, že by žalobce obdržel a přijal částku v rozporu s úředně stanovenou cenou. Výrok nevyhovuje požadavkům stanoveným v judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 - 37, ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 241/2015 - 41, či ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 68/2012 - 23). Byť tedy stěžovatel nepopírá, že je mu znám význam slova „účtovat“, nic to nemění na tom, že se jedná v tomto případě o pojem nepřiléhavý, a proto popis skutku ve výroku nekoresponduje s právní kvalifikací.

III. Vyjádření žalovaného

[13] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry napadeného rozsudku městského soudu. V souvislosti s namítaným neposkytnutím informace o oprávněných úředních osobách považuje za podstatné, že stěžovatel měl možnost kdykoliv v průběhu správního řízení nahlédnout do spisového materiálu a se jmény oprávněných úředních osob se seznámit. Stěžovatel byl navíc nepřímě informován o tom, že oprávněnou úřední osobou je JUDr. T. R., v rámci výzvy k seznámení se s podklady rozhodnutí. Stěžovatel tak věděl, kdo bude ve věci rozhodovat, a mohl podjatost včas namítnout. S postavením JUDr. T. R. jako oprávněné osoby byl navíc stěžovatel obeznámen již v předchozím rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zrušeno původní rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 7. 2016. Pokud tedy žalovaný k jeho žádosti nesdělil jméno oprávněné úřední osoby, nejedná se o vadu, která by vedla k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný poukázal na obdobnou situaci řešenou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 - 39. Na rozdíl od tehdy řešeného případu sice stěžovatel v nyní projednávané věci „jakési“ důvody podjatosti JUDr. R. uvedl, jednalo se však o důvody zcela nekonkrétní, nepřipadné a spekulativní. Pokud stěžovatel tvrdí, že je tato osoba konzistentně předpokládána vůči všem osobám, které zastupuje zmocněnec stěžovatele, jde o námitku nerelevantní, ničím nepodloženou (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 205/2017 - 21). Závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 197/2016 - 34 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, sp. zn. 8 As 166/2018, na něž odkazuje stěžovatel,

svědčí jeho argumentaci toliko zdánlivě. Usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1576/15 je pro posouzení věci zcela nepřiléhavé, neboť se týká případné podjatosti soudců.

[14] Ani kasační námitky směřující proti výroku napadeného správního rozhodnutí nejsou dle žalovaného důvodné. Pokud jde o povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, dle žalovaného z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se jedná o tytéž náklady řízení, které byly stěžovateli uloženy rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Tato skutečnost byla v rozhodnutí žalovaného pouze konstatována. Dále žalovaný uvedl, že popis skutku uvedený ve výroci správních rozhodnutí vyhovuje požadavkům stávající rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu. Slovní výraz „účtovat“ je třeba v kontextu zákona o cenách vykládat jako požadovat určitou částku slovně nebo jiným způsobem. V souladu s rozhodovací praxí je třeba jej chápat tak, že daná částka byla nejen požadována, ale také zaplacená a přijata.

[15] Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 105/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejprve se soud zabýval první částí kasační argumentace týkající se neseznámení stěžovatele s oprávněnou úřední osobou a související námitky podjatosti. Stěžovatel se domnívá, že pokud ho žalovaný na jeho žádost neseznámil s oprávněnou úřední osobou ve věci rozhodnutí o jeho odvolání, a zároveň stěžovatel podal v žalobě námitku podjatosti proti této oprávněné úřední osobě, měl městský soud napadené rozhodnutí zrušit, aby se touto námitkou mohl zabývat představený osoby, proti níž námitka směřovala. Tuto kasační námitku Nejvyšší správní soud z níže uvedených důvodů nepovažuje za důvodnou.

[19] Podle § 15 odst. 4 správního řádu: *„O tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.“*

[20] Otázka nesdělení jména oprávněné úřední osoby a vliv nesdělení na zákonnost následně vydaného rozhodnutí byla v judikatuře Nejvyššího správního soudu již několikrát řešena. V rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 – 39, soud konstatoval: *„Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení skutečnosti, že stěžovatelce nebyla k její výslovné žádosti poskytnuta informace o oprávněných úředních osobách, které měly o jejím odvolání rozhodovat. Podle krajského soudu uvedené*

představovalo vadu řízení, ovšem takovou, která nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, pro kterou by muselo být dle § 76 odst. 1 s. ř. s. zrušeno. Posouzení krajským soudem je správné. Právo na informaci o oprávněné úřední osobě představuje důležitou součást práva na spravedlivý proces. Neposkytnutí této informace k výslovné žádosti tak nepochybně zatížilo správní řízení před odvolacím orgánem vadou. Nejvyšší správní soud se však ztotožnil s názorem krajského soudu, že tato vada neměla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, které by bylo třeba zrušit. Nejpozději z předmětného rozhodnutí se stěžovatelka jméno oprávněné úřední osoby dozvěděla, a mohla námitku podjatosti vůči této osobě následně uplatnit v žalobě; pokud by taková námitka byla důvodná, bylo by nepochybně třeba rozhodnutí odvolacího orgánu zrušit. V daném případě však stěžovatelka neuvádí žádné důvody podjatosti úřední osoby, takže není ani prostor k posuzování, zda by takovéto důvody k závěru o podjatosti vedly, anebo ne.“

[21] Nejvyšší správní soud tedy přisvědčuje stěžovateli, že jako účastník řízení měl právo na informaci, kdo je v dané věci tzv. oprávněnou úřední osobou (k tomu rovněž viz např. rozsudek NSS ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014 - 33), a že neposkytnutí této informace představuje vadu správního řízení.

[22] Krajský soud nicméně dospěl ke správnému závěru, že v posuzované věci neměla uvedená vada řízení vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud zohlednil, že JUDr. T. R. byla oprávněnou úřední osobou již v předchozím řízení o odvolání stěžovatele ve věci nyní posuzovaného přestupku; její jméno tedy bylo stěžovateli známo již z předchozího rozhodnutí, kterým žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Že byla JUDr. R. oprávněnou úřední osobou rovněž v řízení o odvolání stěžovatele proti dalšímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, muselo být stěžovateli patrné z přípisu ze dne 5. 3. 2019 – Výzvy k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, který byl jmenovanou osobou podepsán. V tomto přípisu sice byla JUDr. R. označena jako ředitelka odboru, a nikoliv jako „oprávněná úřední osoba“, to však nic nemění na tom, že se stěžovatel dozvěděl, že tato osoba činí v jeho věci úkony, a proto, pokud ji považoval za podjatou, měl možnost již ve správním řízení její podjatost namítnout. Důvody podjatosti (tj. její „konzistentní předpojatost“ vůči všem osobám, které zastupuje zmocněnec, kterým byl stěžovatel ve správním řízení zastoupen, jak uvedl stěžovatel v rámci námítky podjatosti vznesené v žalobě) totiž musely být stěžovateli, resp. jeho zmocněnci, již v průběhu správního řízení známy.

[23] Z judikatury Nejvyššího správního soudu nadto vyplývá, že pokud žalobce v situaci, v níž mu v průběhu správního řízení k jeho žádosti nebyly sděleny oprávněné úřední osoby (resp. mu ani tyto osoby nemohly být známy, na rozdíl od nyní řešené věci), uplatní v žalobě „jakoukoliv“ námitku podjatosti, není nutno bez dalšího rozhodnutí správního orgánu zrušit (viz např. rozsudek NSS ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52). Procesní pochybení spočívající v nesdělení jmen oprávněných úředních osob účastníku řízení působí jistou újmu v tom smyslu, že v daném okamžiku neví, kdo bude o věci rozhodovat, a je mu tak znemožněno vznést *konkrétní* námitku podjatosti proti dané osobě, ať již by byla důvodná, či nikoli. Uplatní-li však účastník řízení v žalobě zcela obecnou, nijak nekonkretizovanou námitku podjatosti, nelze dovodit, že uvedená vada řízení měla za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[24] V posuzované věci stěžovateli nelze přisvědčit, že by jeho námitka podjatosti uvedená v žalobě byla dostatečně konkrétní. Stěžovatel zde uvedl, že mu oprávněná úřední osoba (JUDr. T. R.) zcela účelově neposkytla informaci o tom, že bude v jeho věci rozhodovat za účelem toho, aby mu znemožnila podat námitku podjatosti. Dále uvedl, že byl svým zmocněncem informován o předpojatosti této osoby vůči všem účastníkům řízení, které zmocněnec stěžovatele zastupuje. Nejvyšší správní soud již obdobně formulovanou námitku podjatosti (vznesenou žalobcem, který byl zastoupen stejným zástupcem jako nyní stěžovatel) považoval za zcela nekonkrétní a obecnou (viz rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 412/2019 – 32; v této věci žalobce obdobně jako v nyní souzeném případě namítl, že oprávněná úřední osoba se svým postupem snažila žalobci zamezit zjistit, kdo bude ve věci rozhodovat, a tím mu znemožnit podat námitku podjatosti v rámci odvolacího řízení. Takový postup byl dle žalobce motivován tím, že tato oprávněná úřední osoba zjevně chová negativní emoce vůči jeho zmocněnci). Námitku podjatosti, kterou stěžovatel vznesl v žalobě, tak nelze považovat ve smyslu rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu za dostatečně konkretizovanou. Rovněž z tohoto důvodu tak nelze pochybení žalovaného spočívající v neseznámení stěžovatele s oprávněnými úředními osobami považovat za vadu řízení, jež by měla vliv na zákonnost jeho rozhodnutí.

[25] Stěžovateli lze nicméně přisvědčit, že by nemělo být na účastníkovi řízení, aby si sám aktivně zjišťoval, kdo má v daném správním řízení vystupovat jako oprávněná úřední osoba, pokud si o sdělení této informace správní orgán sám v souladu se zákonem požádal. Soud tedy zcela jistě neaprobuje postup žalovaného v nyní posuzované věci a naopak na něj apeluje, aby na žádosti o sdělení této informace v souladu s § 15 odst. 4 správního řádu řádně a včas reagoval. Jak již bylo uvedeno výše, v nyní projednávaném případě však nedosahovalo toto pochybení takové intenzity, že by bylo nutno kvůli němu napadené rozhodnutí zrušit. Stěžovatel totiž jednak měl z úkonů žalovaného (zejména výzvy k vyjádření se k podkladům rozhodnutí) možnost se s oprávněnou úřední osobou seznámit, a jednak v žalobě neuplatnil dostatečně konkretizovanou námitku podjatosti vůči příslušné oprávněné úřední osobě.

[26] Nejvyšší správní soud dále neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným z důvodu, že se v něm soud výslovně nevypořádal se stěžovatelem odkazovanou judikaturou. Stěžovatel podal poměrně obsáhlou žalobu a není úlohou krajského soudu reagovat na každou dílčí námitku, pokud se dostatečně vypořádá s podstatou žalobní argumentace (k tomu viz např. rozsudky ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19, a ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 – 33). Z napadeného rozsudku je přitom zcela zřejmé, proč městský soud považoval námitku stěžovatele týkající se neseznámení se jménem oprávněné úřední osoby a s tím související námitky podjatosti za nedůvodnou.

[27] Stěžovatel konkrétně poukazoval na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 30 A 197/2016 – 34, v němž soud dospěl k závěru, že pokud žalobkyně nemohla uplatnit ve správním řízení námitku podjatosti oprávněné úřední osoby, a důvody podjatosti spočívají v negativním citovém vztahu ke zmocněnci žalobkyně (které dle krajského soudu mohly zpochybnit nepodjatost oprávněné úřední osoby), bylo namíste rozhodnutí správního orgánu zrušit, aby o vznesené námitce mohl rozhodnout dle § 14 odst. 2

správního řádu služebně nadřízený této oprávněné úřední osoby. Krajský soud zde navíc zdůraznil, že skutečnost, kdo byl ve věci oprávněnou úřední osobou, nebyla z obsahu odvolacího správního spisu zjistitelná. Z nyní napadeného rozsudku je zřejmé, že městský soud nepovažoval tyto závěry za zcela příléhavé pro posuzovanou věc, neboť stěžovatel měl možnost se již ve správním řízení seznámit s osobou, které bude ve věci jeho odvolání rozhodovat, resp. tato skutečnost byla ze spisu zjistitelná.

[28] Stěžovatel rovněž odkazoval na usnesení Ústavního soudu ze dne sp. zn. II. ÚS 1576/15, které se však týkalo práva na zákonného soudce, a nebylo proto pro posouzení věci příléhavé. Městskému soudu tudíž nelze vytýkat, že se jeho závěry výslovně nezabýval.

[29] Dále se soud věnoval námitce směřující proti výroku napadeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný dle kasační argumentace stěžovateli nepřipustně podruhé uložil povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Dospěl přitom k závěru, že tato kasační námitka není důvodná.

[30] Soud ze správního spisu ověřil, že ve výroku rozhodnutí žalovaného je velkým tučným písmem uvedeno, že žalovaný „odvolání zamítá a rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy potvrzuje“. Pod tímto zvýrazněným, resp. vizuálně odlišným a odděleným textem, je uvedeno, že pokuta je dle § 46 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, splatná do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet hlavního města Prahy u PPF Banky a. s., uvedený v prvoinstančním rozhodnutí. Dále je zde uvedeno, že paušální částka nákladů řízení ve výši 1.000 Kč je splatná do 15 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu a ustanovení § 107 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, na účet hlavního města Prahy u PPF banky, a.s., uvedený v prvoinstančním rozhodnutí.

[31] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s hodnocením městského soudu, že z takto formulovaného výroku nelze dovodit, že žalovaný stěžovateli podruhé uložil povinnost uhradit náklady řízení, či dokonce podruhé stanovil povinnost zaplatit pokutu. Žalovaný takto pouze konstatoval, že pokuta stanovená v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, stejně jako částka představující náklady řízení, je splatná v určité lhůtě od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalovaný tak nad rámec nutného stěžovateli *de facto* sdělil, v jakých lhůtách má pokutu a částku představující náklady řízení zaplatit na účet správního orgánu I. stupně, jehož rozhodnutím byla povinnost jejich úhrady stanovena. Uvedené informace lze sice považovat za nadbytečné, resp. výrok za ne zcela vhodně formulovaný, jak správně uvádí městský soud, nelze však dospět k závěru, že by tímto výrokem byla podruhé uložena povinnost náhrady nákladů řízení, a tedy že by měl stěžovatel částku 1.000 Kč představující paušální částku nákladů řízení dvakrát. Stěžovatel tak nemá pravdu v tom, že by výrok napadeného správního rozhodnutí umožňoval dvojitý výklad.

[32] Soud nepřisvědčil ani poslední kasační námitce spočívající v nepřesném popisu skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[33] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán dostatečně

určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. V tomto smyslu slouží výrok rozhodnutí ústavní hodnotě právní jistoty a je klíčovou normativní částí rozhodnutí. Zároveň je třeba trvat na tom, aby zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009 - 65). Je tedy nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen, což lze zaručit jen konkretizací údajů obsahujících popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS).

[34] Městský soud správně uzavřel, že v posuzované věci je výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostatečně určitý a srozumitelný; je v něm jednoznačně popsáno protiprávní jednání stěžovatele jako řidiče taxislužby, včetně přesného času, místa a specifikace vozidla taxislužby. Pokud je ve výroku uvedeno, že stěžovatel účtoval částku 400 Kč, přestože byl oprávněn účtovat maximálně částku 190 Kč, nemá Nejvyšší správní soud pochyb o tom, že zmíněnou částku stěžovatel nejen nabízel či požadoval, ale rovněž ji i obdržel. To ostatně vyplývá i z odůvodnění rozhodnutí, ve kterém je popsáno, že tato částka byla posléze stěžovateli též zaplacená, o čemž vypovídá i vydání stvrzenky na tuto částku. Ve výroku rozhodnutí bylo zároveň uvedeno ustanovení zákona o cenách, které stěžovatel svým protiprávním jednáním porušil, a to § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, podle něhož se prodávající dopustí přestupku tím, že nedodrží při prodeji úředně stanovenou cenu § 5 odst. 1 zákona o cenách. Bylo tedy nepochybné, pod jakou skutkovou podstatu správní orgán dané protiprávní jednání podřadil. Nejvyšší správní soud ostatně již použití pojmu „účtovat“ v souladu s popisem jednání spadajícím pod skutkovou podstatu dle § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách ve své rozhodovací praxi aproboval, a to např. v rozsudku ze dne 29. 11. 2018, č. j. 7 As 393/2018 - 47. Zde bylo protiprávní jednání popsáno tak, že *„žalobce dne 19. 6. 2014 jako řidič nedodržel při prodeji úředně stanovenou cenu a účtoval za poskytnutí taxislužby částku ve výši 980 Kč, přestože byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 308 Kč“*. Stěžovateli tak nelze přisvědčit, že by popsané jednání naplňovalo znaky spíše jiné skutkové podstatě (uvedené v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o cenách).

[35] Ačkoliv správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí přímo neuvedl, že stěžovatel při prodeji nedodržel úředně stanovenou cenu, tedy nepoužil formulaci protizákonného jednání stanovenou v § 16 odst. 1 písm. b) zákona o cenách, z obsahu výroku je tato skutečnost nepochybná. Lze tak konstatovat, že jednání bylo ve výroku rozhodnutí popsáno tak, aby jej nebylo možno zaměnit s jiným skutkem. Nejvyšší správní soud tak shodně s krajským soudem dospěl k závěru, že stěžovatel význam pojmu „účtovat“ zpochybňuje zcela účelově.

V. Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému usoudil, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu